

Formulier Heilig Avondmaal vanaf: dit is, zo dikwijls als gij dit brood en deze beker drinkt, wordt gij daardoor, als door een gewisse gedachtenis en pand,t/m eet en drinkt.

Christus verzegelt Zijn gelovigen aan de tafel

1 Ik voor u

2 Ik voed u

Gemeente,

In dit gedeelte van het formulier is dit punt aan de orde: opdat wij vast zouden geloven dat wij tot Gods genadeverbond behoren. Geloven is één ding, één wonder, maar vast geloven dat wij in het Nieuwe Testament zijn begrepen en dus zalig zullen worden is een tweede wonder. En tot dat vaste geloof wil de HEERE ons brengen door middel van het Heilig Avondmaal.

Dan moeten we eerst nog eens bezien wat dat eerste wonder is: geloven. Geloven is hangen aan de Heere Jezus. Zoals een bootvluchteling van Libie naar Italie. Wiens boot is gezonken en die een touw uit een Italiaanse helikopter heeft gegrepen. En daar hangt hij terwijl hij naar Italie wordt gevlogen. Zo'n man kan zich twee bange vragen stellen: de eerste is: mag dit wel? Zal ik straks niet teruggestuurd worden? Omdat er geen bootvluchteling worden opgenomen. En zal ik daarom te horen krijgen: terug, terug naar land van herkomst. En de tweede vraag is deze: houd ik het wel vol? Zolang blijven hangen aan dat touw. Straks kan ik niet meer en moet ik loslaten en val ik terug in zee.

Geloven is hangen aan Jezus Christus als het enige reddingstouw. Het is aan Hem hangen of wegzinken. Vastklampen aan Jezus Christus, Die redt van vloek en schuld en vernieuwt en bekeert om tot Gods eer te leven. En dan kun je soms twee bange vragen in je voelen opkomen. De eerste is: mag het wel? Vind de HEERE dat wel goed? Vind Hij dat wel goed dat ik dat doe? Ik, zo zondig, zo onverbeterlijk, zo onbekeerlijk. Of zal Hij me straks terugsturen. Afwijzen. En terugwerpen in het land van herkomst: satans rijk en de ondergang. En de tweede vraag: zal ik het wel vol kunnen houden? Of zal mijn geloof op den duur bezwijken. Onder alle druk en lasten en aanvechtingen. Dat ik moet en ga loslaten en terugval in ongeloof en een leven zonder God.

Voor zulke mensen is het Heilig Avondmaal ingezet. Laten we dat maar direct zeggen. Voor zulke mensen is het Heilig Avondmaal ingezet. En voor de anderen niet. Dat is ook helder. Wie aan dit geloof vreemd is, die zou een indringer zijn, een vreemde, een schijn-heilige. Maar dan is wel de bede dat u ontzettend jaloers gaat worden vanavond. Ontzettend gaat verlangen ook erbij te gaan horen. Omdat dat geloof en die gelovigen wel zo rijk zijn en zo zielsgelukkig en zo welgelukzalig. Je ziet het wel niet altijd aan ze af en ze beleven het zelf soms ook maar half of nog

minder, maar wat zijn zij gelukkig.

Maar het Heilig Avondmaal is ingezet voor zulke mensen, voor u die gelooft. Die aan Christus hangt. Geef mij Jezus of ik sterf, buiten Hem geen leven maar een eeuwig zielsverderf. Voor u is het bedoeld! Ook as. zondag. Als een gewisse gedachtenis en pand. Twee woorden. Net als teken en zegel. Gedachtenis, teken, dat wil zeggen: om je eraan te herinneren: denk er nou toch aan! En pand, zegel, wil zeggen: om je het te garanderen: vertrouw er nou toch op. Vergelijk het met dat kind dat jarig hoopt te zijn. En vader en moeder hebben beloofd: je krijgt een nieuwe fiets. En dan geven vader en moeder er een plaatje bij uit de folder waar die nieuwe fiets op staat. Als een teken: om eraan te herinneren: denk er nou aan, zo ziet hij eruit. En als een zegel: om te garanderen: vertrouw er nou op. Wat denk je dan? Dat we je wel eerst dit plaatje geven en straks zeggen: maar de fiets zelf krijg je lekker niet? Vertrouw er nou toch op. Brood en wijn: een gedachtenis en pand. Teken en zegel: denk er toch aan en vertrouw er toch op. Waaraan en waarop? Mijn hartelijke liefde en trouw. Denk toch aan deze Mijn liefde en trouw. Vertrouw toch op deze Mijn liefde en trouw.

En wat is dat dan voor een liefde en trouw? Deze Mijn hartelijke liefde en trouw? Die bestaat uit twee aspecten. Dat Ik voor u Mijn lichaam aan het hout des kruises in de dood geve en Mijn bloed vergiete. Dat is één kant van die liefde en trouw. Ik voor u. En dan staat er een komma in het formulier en dan komt het tweede aspect van deze Mijn hartelijke liefde en trouw: en dat Ik uw hongerige en dorstige zielen met dit Mijn gekruisigd lichaam en vergoten bloed tot het eeuwig leven spijzig en laaf. Ik voed u. Brood en wijn zijn voor allen die geloven, die hangen aan dat reddingskoord Christus en besprongen worden door de vragen: mag dat wel? Mag ik dat wel? en (door de vraag): houd ik het wel vol? Voor hen zijn brood en wijn gedachtenis van pand van deze hartelijke liefde en trouw van Christus.

1 Ik voor u

Zijn liefde en trouw die dus allereerst inhoudt. Dat Ik voor u Mijn lichaam en bloed gegeven heb. Om alle gelovigen daarvan te overtuigen. Want daar kunnen ze op bestreden en aangevochten worden. Is Jezus nou ook voor mij gestorven? Heeft Hij voor mij Zijn lichaam en bloed gegeven? Nou moeten we erbij zeggen dat er ook mensen zijn voor wie dat helemaal geen vraag is. Die zeggen en voor zichzelf geloven: natuurlijk is Jezus ook voor mij gestorven. Hij stierf voor iedereen en daar hoor ik dus vanzelf ook bij. Dan is dat een belijdenis die ook zonder verwondering is. Want het spreekt eigenlijk vanzelf. En dan is dat een belijdenis die ook niets garandeert. Want zou je toch nog wel verloren kunne gaan. Dan zou het kunnen

zijn dat Jezus voor je gestorven is, en dat zo iemand toch nog verloren gaat. En dat leert de Bijbel niet! De Bijbel leer ook niet dat Jezus voor iedereen gestorven is. De Bijbel leert wel dat Jezus een verzoening is voor de zonden der gehele wereld. Voor de zonden van de hele wereld, niet voor de hele wereld. Jezus droeg de zonde der wereld. Als één geheel droeg Hij de last van Gods toorn tegen de zonde der wereld. Voor de Zijnen, voor degenen Hem van de Vader gegeven.

Deze Jezus wordt ons aangeboden. Jezus in wie alle ruimte is. volkomen verzoening. En alle kracht om harten en levens te bekeren en haat tegen de zonde en liefde tot Gods we te geven. In Hem is verzoening van schuld en vernieuwing van je leven te vinden. Dat is dat touw uit die helicopter. En zondaren worden genodigd om zich daaraan vast te klampen. Worden geboden zich daaraan vast te klampen. Te komen tot Jezus. En zo gevlucht tot Jezus, gans hulpeloos tot Hem gevloten, mag ik weten en horen en zien: Hij stierf ook voor mij! Hij kocht ook mij. Tot Zijn eigendom voor eeuwig. Verwondering. Want je zou veel redenen kunnen bedenken waarom Hij niet voor jou gestorven zou zijn. Voor alle mensen misschien wel, maar niet voor jou. Je denkt: niemand heeft Hem zo lang tegengewerkt als ik. Niemand heeft zoveel en zo erg gezondigd als ik. Niemand heeft zo'n koud en gevoelloos hart als ik. Daarom is er niemand die Hem zo nodig heeft als ik. Het is hem hebben of voor eeuwig omkomen. Zou Hij dan voor mij hebben willen sterven?

Voor zulken is het Heilig Avondmaal. Gedachtenis en pand: gedenk toch en vertrouw toch dat Ik voor u gestorven ben, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Ik voor u. Wat een wonder! En: wat een vastheid. Dan ben ik gekocht. Dan ben ik Zijn eigendom. Voor eeuwig en voorgoed. Ik voor u. Dat kun je je niet echt indenken, maar laten we het proberen: een vader en een zoon lopen door de bergen over een gletsjer. Hun handen om een touw om elkaar vast te houden. Een wilde vreemdeling haalt hen in en doet lelijk tegen hen en glijdt uit en trekt de zoon mee aan het touw. En daar hangen ze samen boven een diepe afgrond van honderden meters. Maar: het touw is daar niet op berekend. Op twee mensen die eraan hangen en het touw gaat rafelen. En dan roept de zoon omhoog tegen vader: vader, zal ik loslaten? Dat is goed mijn zoon. Dan laat de zoon het touw los en valt zich te pletter, honderden meters omlaag. En de vreemdeling wordt opgehaald door de vader aan het touw. Is het dan denkbaar dat die vader de zoon terugschopt en weg gooit? Nee, want dan...dan zou zijn zoon voor niets zich hebben laten vallen.

Dat Ik voor u. Boven het ravijn van de eeuwige afgrond en de vlammen van de hel van Gods toorn hingen de Zoon en ik. Toen zei de

Zoon, Vader, zal Ik loslaten en Mij erin werpen? Ja Mijn Zoon, dat is goed. En de Zoon liet Zich wegzinken. Hij voor mij. Hij heeft mijn zaligheid liever gehad dan Zichzelf. Hij voor mij, daar ik anders de eeuwige dood had moeten sterven. Had moeten. Dat is wat, twee woordjes. Eerst moeten. Moeten sterven de eeuwige dood. Moeten, vanwege mijn zonde, mijn afval, mijn opstand. Moeten sterven naar Gods recht en wet de eeuwige dood. Geen verweer tegen, geen onrecht. En dan: had moeten. Had moeten, het is niet gebeurd, het gebeurt niet en het zal nooit gebeuren. Omdat Hij voor mij. En zal de Vader dan nu mij terugsturen? Zal Hij mij niet willen hebben? Dan zou Zijn Zoon voor niets Zich hebben laten vallen en zinken. Dan zou de Vader de liefde van Zijn Zoon kwetsen. Dat kan en zal niet. De Vader zal mij aannemen. Opnemen. Ik word zalig want Jezus stierf voor mij, ook voor mij. Gedachtenis: gedenk toch. Gedenk toch die liefde dat de Zoon Zich in de eeuwige afgrond van de hel wierp. Gedenk toch! Pand, vertrouw toch! Vertrouw toch dat God je nu nooit, nooit zal laten vallen.

En bij brood en beker leidt de Vader alle gelovigen langs die plek waar dat gebeurd is. Kijk nog eens een keer naar beneden. Daar hingen jullie toen, daar liet mijn zoon het touw los en liet zich te pletter vallen, en daarom ben je er nog, leef je nog. Dat geeft ook antwoord op de vraag: hoe ben je nou als je aan de tafel zit? Als je dat vraagt aan jongeren of jongvolwassenen dan is meestal het antwoord: nou blij. Avondmaalgangers horen blij te zijn en er blij uit te zien. Ik begrijp wat jullie bedoelen, maar denk eens mee: als die jongen met die vader langs die plek loopt waar het allemaal gebeurd is, gaat hij daar dan een dansje maken en een gat in de lucht springen? Of: kijkt hij die vader aan en zegt hij dan: het spijt me zo dat ik ervoor gezorgd heb, dat uw zoon moest vallen om mij te redden. O, dat U dat goedvond, dat U dat wilde, wat ben ik U dankbaar, eeuwig dankbaar. Als je door de Vader teruggeleid wordt bij brood en beker waar het allemaal gebeurd is, waar de Zoon Zich liet neerzakken in de hel. O, kenden onze avondmaalsbedieningen maar veel meer schaamte en verdriet. Dat dit nodig was, Heere Jezus, dat U tot in de hel toe neer moest dalen, dat ik, ik daarvoor gezorgd heb. Dan zou er meer en diepere vreugde zijn meer verwondering. Je mag dat ook blijdschap noemen, als je maar beseft wat voor blijdschap. O wat ben ik U dankbaar. Dat Heere Jezus U toen zei: Ik voor u. Daarom gekocht, gered. Daarom voor eeuwig van de Vader. Omdat Hij voor mij.

2 Ik voed u

Dat is de éne kant van Zijn hartelijke liefde en trouw. Nu de tweede kant, het tweede aspect. Want ook bij het Pascha waren er die twee aspecten. We lazen dat. Die nacht in Egypte toen het Lam geslacht werd. Toen diende dat ook voor twee dingen. Ten eerste werd het bloed van het lam gebruikt om aan de posten van de deuren te strijken. Dan zou de verderfengel voorbij gaan. Daar zat iets in van dat 'Ik voor u.' Dat paaslam was gestorven en daarom hoefden de inwoners van dat huis niet te sterven. Dat lam in hun plaats. Eén aspect. Maar dat geslachte lam diende ook voor wat anders. Het volk moest verder! Gespaard door dat lam was geweldig en noodzakelijk, maar ze waren er nog niet. In Kanaan. Ze moesten verder! Op reis, door de woestijn. En daarom kregen ze het vlees van dat paaslam te eten. Dat ze kracht zouden hebben om de reis te beginnen. Midden in de nacht, de woestijn in. En dat was dan tegelijk een teken en zegel daarvan: zo zal de HEERE telkens zorgen voor voedsel onderweg. Steeds weet zorgen dat het in de woestijn vol te houden is. En dat heeft de HEERE waargemaakt: water uit de rots, manna dag in dag uit, kwakkels.

Als het Heilig Avondmaal de vervulling is van het Pascha, en dat is het, dan zal dus dat aspect er aan zitten en vervuld zijn. Naast het 'Ik voor u', ook het 'Ik voed u'. En dat Ik uw hongerige en dorstige zielen met dit Mijn gekruisigd lichaam en vergoten bloed tot het eeuwig leven spijzig en laaf, te eten geef, dus: voedt. Ik voed u. Want als je zo hangt aan Christus dan komt ook wel eens die ander vraag bij je op: houd ik het wel vol? Als ik op mezelf zie, hoe kan ik het volhouden. (het schijngeloof kan denken: natuurlijk houd ik het vol, ik laat me mijn geloof niet afnemen, wat denk je wel) Mijn armen worden moe, het gewicht wordt te zwaar. Zou ik het volhouden? Als mijn geloofsarmen zo moe worden. En als er zoveel aanhangt. De schuld van mijn leven en elke dag weer nieuwe schuld, het kruis van mijn levenleed en strijd. Van al de lasten die mijn leven omlaagtrekken, neerhalen. Om dan te blijven geloven en geloof te blijven beoefenen. En als er dan eens echt vervolging zal komen....zou ik het volhouden? Nee! Zeker weten, ik houd het niet vol. Mijn armen zijn niet sterk genoeg, niet vrijmoedig genoeg, niet vasthoudend genoeg.

Maar zulken worden genodigd tot de tafel. Die hangen aan Christus en besprongen kunnen worden met de gedachte: ik houd het niet vol. Als er vervolging komt, als er grote offers gevraagd worden, als er zware strijd komt, dan houd ik het niet vol. Kom tot de tafel. Brood en wijn. Gedachtenis en pand. Gedenk toch: Ik voed u. Dat kostte Mij Mijn lichaam en bloed. Maar zo graag wil Ik het. Vertrouw toch: Ik zal voeden. Met Mijn liefde, Mijn kracht, Mijn Geest, Mijn uitzicht en dat zal u kracht geven om vol te houden. Tot het eeuwige leven. Dat betekent: met betrekking tot het eeuwige leven. Brood en wijn voeden je lichamelijke

leven, zo voed Ik met Mijn lichaam en bloed je eeuwige leven. Maar het betekent ook: tot aan, tot in het eeuwige leven: totdat je in het eeuwige leven aangekomen zult zijn. Het einddoel bereikt hebt! Aangekomen bent. Eerder houd Ik er niet mee op. Ik voed u en daarom zult u blijven geloven tot in het eeuwige leven. Totsdat geloven overgaat in aanschouwen.

Ik geef je zoveel kracht, zoveel van Mijn Geest en liefde, dat je het volhouden zult. Onder welk kruis dan ook door welke beproevingen dan ook, in welke vervolgingen dan ook, onder welke lasten dan ook. Ik voed u. Gedenk dat toch. Vertrouw dat toch! Dat betekent dat u er komt! Dat u de eerkroon dragen zult. Dat u zult aankomen, betraand, bezweet, gewond, en dat God u alle tranen zal afwissen, alle wonden zal wegnemen. U beerft het Koninkrijk. U komt er, u komt er aan. McChayne geeft er een prachtig voorbeeld van. Hij liep eens in Israel en daar liepen veel moeders met hun kindje voor zich op de buik. En dat kindje had dan de armpjes om moeders hals heengeslagen. En zo liepen ze urenlang soms. Hoe hield dat kind dat vol, om zo lang aan moeder als te hangen. Die armpjes zouden toch een keer slap worden en loslaten. Maar zag McChayne, die armpjes van dat kind hingen wel om moeders hals, maar ondertussen hield moeder haar amen onder dat kind en zo hield ze haar kind omhoog en daarom bleven die armpjes om moeders hals. Dat is het geheim. Mijn armen zouden Christus allang loslaten en losgelaten hebben. Mijn Zijn armen houden mij vast en daarom laten mijn armen niet los. Daarom en zo brengt Hij mij thuis, daar waar Hij is.

Van hieruit trekken wij een lijn naar de avondmaalsgang toe. Deze. Waar gaat het om bij het Heilig Avondmaal? Om gevoed te worden. En waar gaat het om als je eet, gevoed wordt? Niet altijd om de smaak. Dingen die heel lekker smaken hebben soms de minste voeding. En gewoon brood voedt op termijn het beste. Waar gaat het om als wij gevoed worden aan de tafel? Om de smaak van het gevoel? Niet allereerst. Al mag u ernaar uitzien en om vragen. Maar het gaat om de kracht, het voedsel. En waar hangt die vanaf? Waar hangt het vanaf of je gevoed wordt door de avondmaalsgang? Of het vrucht draagt?

Denk dan eens aan het andere sacrament: de Heilige Doop. Wanneer draagt die vrucht in je leven? Als je denkt: ik en gedoopt dus het komt wel goed? Nee, zeker niet, als je biddend gaat pleiten op die beloften van de doop. Het Heilig Avondmaal is ook een sacrament. Wanneer draagt dat vrucht in je leven? Als je denkt, ik ben aangeweest en het was goed, dus dat komt wel goed? Nee, zeker niet. Maar als je biddend pleit op de belofte van voeding. Als je elke dag bidt en pleit: Heere, U hebt getoond dat U mijn geloof zult voeden, Heere, doe het, maak het waar, vervul het.

Biddend en smekend, 3 maanden lang op wat de HEERE heeft beloofd en verzegeld. Met hongerige en dorstige zielen. Dat is de rode draad door het geloofsleven heen. Hongeren en dorsten: het niet hebben, niet op zak hebben, niet in jezelf hebben, maar ernaar begeren. Dat hongeren en dorsten is geen teken van zwakte maar juist van echtheid. Pleiten op dat: 'Ik voed u'.

Gemeente, nog enkele punten die bleven liggen van dit gedeelte. Zo worden alle gelovigen, die hangen aan Christus vermaand en verzekerd van een geweldige liefde en trouw van de Heere. Vermaand en verzekerd. Vermaand ook. Denk toch niet klein van Hem! Denk toch niet dat Hij ellendige en onwaardigen verstoot. Denk toch niet dat Hij aan je lot zal overlaten. Kleingeloof is niet tot eer van de HEERE. Kleingeloof: dat is de Heere toch niet waard? O gij kleingelovige waarom hebt gij gewankeld zie Jezus. Kijk, het is verschrikkelijk als er geen geloof is. Als je denkt dat je gelooft terwijl het niet zo is. Dat is vreselijk. Maar als er dan geloof is, als er dan dat hangen aan Christus is, waarom dan zo kleinmoedig en angstig? Dat hoeft toch niet, dat mag toch niet. Kijk eens naar brood en beker. Zijn liefde en trouw is even zeker voor u als dat het brood voor uw ogen gebroken wordt. En daar twijfelt u niet aan, u ziet het gebeuren, dus is het zo. Zo zeker is Mijn hartelijke liefde en trouw voor u.

En even zeker als de beker u gegeven wordt. De beker wordt u gegeven dus eigenlijk zou de dienaar ieder apart de beker moet geven. Er wordt niet gezegd: kijk, daar staat hij, kom maar halen. Nee, hij wordt u gegeven. Echt gegund. Zo zeker als de beker u gegeven en gegund wordt zo zeker is Mijn hartelijke liefde en trouw jegens u. Daar twijfelt u niet aan.

En even zeker als gij die tot Christus gedachtenis eet en drinkt. Tot Mijn gedachtenis. Het lijden en sterven van Christus aannemen. Als je hand het brood pakt dan zegt je hart: Jezus, Uw verzoenend sterven is het rustpunt van mijn hart. En als je hand de beker pakt dan zegt je ziel: geef mij Jezus of ik sterf. En je erkent: door mij hebt U geleden, moest U sterven. En je erkent: aan mij wordt U aangeboden in Uw Evangelie. Zo zeker, ja nog zekerder is het dat Jezus Zijn hartelijke liefde en trouw voor u is. Zo zeker. Dat kan je zo overstelpen dat iemand een zei: ik kan niet meer niet geloven. Ik kan niet anders meer dan vast geloven dat ook ik tot Gods genadeverbond behoor en in Zijn Testament geschreven sta. Dat geeft wederliefde. Verlangen naar Hem. wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. God geve ons een heerlijke rijke avondmaalsbediening zondag. Amen